

[Arbejdsministeren]

Men så i øvrigt til de generelle bemærkninger. Jeg er enig i det, som flere af ordførerne har gjort meget ud af, at hovedproblemet er det kønsopdelte arbejdsmarked, det forhold, at når der er mange kvinder inden for en bestemt branche, er der en tendens til, at det udvikler sig til et lavtlønsområde.

Der har været gjort mange anstrengelser i årenes løb for at komme dette kønsopdelte arbejdsmarked til livs. Jeg har såmænd selv personligt i al beskedenhed i mit tidligere professionelle arbejde været med i denne proces, i vejledningsfunktionen at få piger til at interessere sig mere for mandejob og drenge til at interessere sig mere for kvindejob. Men hvis vi skal være helt ærlige, er der vist ingen grund til at råbe hurra over det resultat, der er opnået. Hvordan kommer vi videre i bestræbelserne for at få et arbejdsmarked, der ikke er så stærkt kønsopdelt, som det er i øjeblikket? Jeg tror, det er hovedproblemstillingen i den diskussion, vi har om ligeløn.

Op så er der selvfølgelig noget, skal vi sige, almindeligt holdningsmæssigt i befolkningen; det skal man nok være varsom med at gå rundt og pille alt for meget ved. Men det er mit indtryk efter at have studeret holdningen i befolkningen i al almindelighed, at det fortsat er sådan, at mænd generelt er mere karrierebevidste end kvinder, og at det generelt er sådan, at kvinder er mere familiebevidste end mænd. Man kan have forskellig opfattelse af, om det er godt, eller om det er skidt. Men jeg mener, det er en kendsgerning, at sådan er den generelle holdning i befolkningen, og det har også konsekvenser for den problemstilling, som vi diskuterer i dag.

Jeg sagde før, at det ikke var min opgave at tage stilling til, hvordan man organiserede sig på arbejdsmarkedet, og det vil jeg stadig væk fastholde; men jeg kan nu alligevel ikke undlade at komme med et par bemærkninger om parterne på arbejdsmarkedet. Jeg har jo som arbejdsminister den opgave indimellem at skulle udpege repræsentanter til forskellige råd og udvalg, og dér ved man jo, hvordan fremgangsmåden er, at de organisationer, der indstiller, skal indstille både en mand og en kvinde. Jeg synes, det er pinligt, jeg synes, det er grænsende til det uanstændige pinligt: Alle de breve, jeg får fra organisationer, hvor der står noget i retning af, at »vi beklager meget, men lige for øjeblikket

har vi ikke en kvalificeret kvinde til dette job – men næste år, så kan vi nok . . .«. Og hvis man dykker ned i arkivet, finder man et fuldstændig enslydende brev fra året før.

Det kan man altså ikke blive ved med at være bekendt. Det er i hvert fald min opfattelse, at vi her er nødt til efterhånden at indtage en mere barsk holdning.

Jeg kan heller ikke lade være med at tænke på, at jeg for nogle måneder siden ved forskellige lejligheder havde mulighed for at møde organisationsrepræsentanter – et fint møde oppe i Statsministeriet, hvor regeringen var repræsenteret og en række organisationer var repræsenteret. Dér sad de så, magtens mænd. Det er nemlig en kendsgerning, at bortset fra de pladser, hvor ministrene sad, var der overhovedet ingen kvinder mødt op. Der var repræsentanter for DA, for LO, for SALA, for FTF, for AC, for Kommunernes Landsforening, for Amdsrådsforeningen og for Københavns og Frederiksberg Kommuner. Magtens mænd – ikke én kvinde.

Jeg sagde i mit første indlæg, at der måske var anledning til en smule selvransagelse, og selv om jeg ikke har den vane, at jeg sådan går rundt og giver råd til parterne på arbejdsmarkedet, vil jeg alligevel driste mig til at gøre det i denne forbindelse. Er der ikke behov for lidt selvransagelse hos organisationerne på arbejdsmarkedet?

Nuvel, vi kan så diskutere metoden, hvordan vi kommer videre. Jeg er af den opfattelse, at vi måske nok kan komme et lille skridt ad vejen ved at justere lidt på nogle lovparagraffer; men jeg vil advare mod at tro, at vi kommer store afgørende skridt i den rigtige retning ved at sidde og ændre lidt på nogle lovparagraffer. Det er et ihærdigt arbejde, der skal til over et antal år, og det har vi fra regeringens side givet udtryk for at vi vil udføre, det har vi udført, og det vil vi fortsætte med.

Det har været nævnt tidligere i debatten, hvordan vi selv som arbejdsgivere på det statslige område har et ansvar, og hvad angår disse puljeløb, er der rent faktisk delt mere ud – noget med 900 kr. i gennemsnit – til de kvindelige end til de mandlige medarbejdere. Det synes jeg da er et pænt resultat. Det er også nævnt i statsministerens skrivelse til amter og kommuner, som jeg naturligvis fuldt og helt bakker op om, og hvor statsministeren presser ganske me-